

Ο ιερομάρτυς και Εθνομάρτυς Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανός

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής Ησαΐας](#)

Συμπληρώνονται φέτος 200 χρόνια (1821-2021) από την έναρξη της ελληνικής επανάστασης. Η εθνική μας παλιγγενεσία αποτελεί ένα φωτεινό ορόσημο για όλους εμάς, τους όπου γης Έλληνες, στη νεότερη μας ιστορία, γιατί οι πρόγονοί μας κατάφεραν, μια χούφτα άνθρωποι, να υψώσουν περήφανα το ανάστημά τους και να ταπεινώσουν μια αχανή οθωμανική αυτοκρατορία.

Τα 400 χρόνια σκλαβιάς ήταν πολλά, ώστε να κάνουν την ελληνική ψυχή να φωνάξει με το στόμα του Ρήγα Φεραίου το «ως πότε παλληκάρια θα ζούμε στα στενά, μονάχοι σαν λιοντάρια στις ράχες, στα βουνά»;

Ένα ερώτημα πού πήρε την απάντηση «ποτέ πια σκλάβοι», εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό της 25ης Μαρτίου του 1821, στο ιστορικό μοναστήρι της αγίας Λαύρας, όπου ο λεβεντοδεσπότης Παλαιών Πατρών Γερμανός υψώνοντας το παραπέτασμα της ωραίας πύλης και κάνοντάς το λάβαρο της επανάστασης, ευλόγησε τα όπλα και ξεκίνησαν τον αγώνα. Ένα αγώνα, πού καθώς το μαρτυρεί ο Γέρος του Μωριά,

έγινε «για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία».

Σ' αυτό το ευλογημένο ξεσήκωμα η Εκκλησία, ως μάνα των υπόδουλων ραγιάδων, δεν ευλόγησε μόνο τα όπλα, αλλά πολλοί κληρικοί μπήκαν στον αγώνα και έκαναν γι' ακόμη μια φορά το ευλογημένο ράσο του παπά, σημαία, και θυσιάστηκαν, για να ποτίσουν με το αίμα τους το δέντρο της ελευθερίας. Γαλουχημένοι από τις διδαχές του Πατροκοσμά του Αιτωλού και στοιχώντας στο παράδειγμα των δεκάδων προκατόχων τους, έδωσαν πρώτοι το παράδειγμα και παρακίνησαν τους Έλληνες να αρπάξουν με τη λεβεντιά τους το ποθούμενο.

Εμείς σ' αυτότο ευλογημένο νησί της Κύπρου, πού για πέντε χιλιάδες τώρα χρόνια, μέσα μας ρέει αίμα ελληνικό, δεν θα μπορούσαμε νά μείνουμε αμέτοχοι σ' αυτό το ξεσήκωμα. Η Κύπρος, από την πρώτη στιγμή έδωσε το παρόν της, μπαίνοντας στη μάχη για την επίτευξη του μεγάλου στόχου, πού δεν ήταν άλλος, από την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού. Εξάλλου και η Κύπρος κάτω από τον ίδιο δυνάστη στέναζε για 300 σχεδόν χρόνια.

Η Εκκλησία της Κύπρου, ως Εθναρχούσα, συνεπικούρησε τον ξεσηκωμό. Δεν μπορούσε να βαστάξει άλλο τα δεινά με τα οποία υπέφερε ο λαός. Κι εδώ, ευλογημένοι ρασοφόροι, αρχιερείς, απλοί παπάδες και μοναχοί, πρόσθεσαν με τη θυσία τους το όνομά τους στο μακρύ κατάλογο των ηρώων και των μαρτύρων της εθνικής μας παλιγγενεσίας.

Ξεχωριστή, ανάμεσα στους άλλους, παραμένει στους χρόνους πού ακολούθησαν μέχρι και σήμερα, η καθαγιασμένη με το αίμα του μαρτυρίου μορφή του Ιερομάρτυρος και Εθνομάρτυρος Αρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανού. Η βαθιά πίστη στο Θεό ήταν το πρωταρχικό του γνώρισμα και ως Εθνάρχης είχε την αποστολή νά καθοδηγήσει σωστά το ποίμνιό του στους δυσχείμερους εκείνους χρόνους πού «τα πάντα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά».

Δεν αρκέστηκε μόνο στις νουθεσίες και τα ευχολόγια. Δεν πτοήθηκε μπροστά στις απειλές του Κιουτσιούκ Μεχμέτ, αλλά μιμούμενος τους μάρτυρες και ομολογητές της πίστεως βρόντηξε «σθεναρά τη φωνή» το «...σφάξε μας ουλλους τζιας γενεί, το γαίμάν μας αυλάτζι», γιατί ήξερε πώς, «παρά το γαίμαν τους πολλούς, εν κάλλιον του πισκόπου».

Ζώντας στο σήμερα, σε μια ημικατεχόμενη πατρίδα, τα ηρωικά παραδείγματα των νεομαρτύρων του 1821 αποτελούν φάρο φωτεινό στον αγώνα πού διεξάγουμε, εθνικό και πνευματικό, γι' αυτό και αφιερώνουμε σ' όλους αυτούς το φετεινό μας Εορτολόγιο. Και δεν χάνουμε τις ελπίδες μας γιατί γνωρίζουμε καλά πώς

«η ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζαιρη του κόσμου,

κανένας δεν εβρέθηκεν για νά την ιξηλείψη,
κανένας, γιατί σιέπει την πού τ' άψη ο Θεός μου.
Η ρωμοσύνη εν νά χαθή, όντας ο κόσμος λείψη»!

Πρόλογος Ημερολογίου Ι. Μ. Ταμασού και Ορεινής (2021)

PERMANENTLY_REMOVED